

Heinrich Rahn

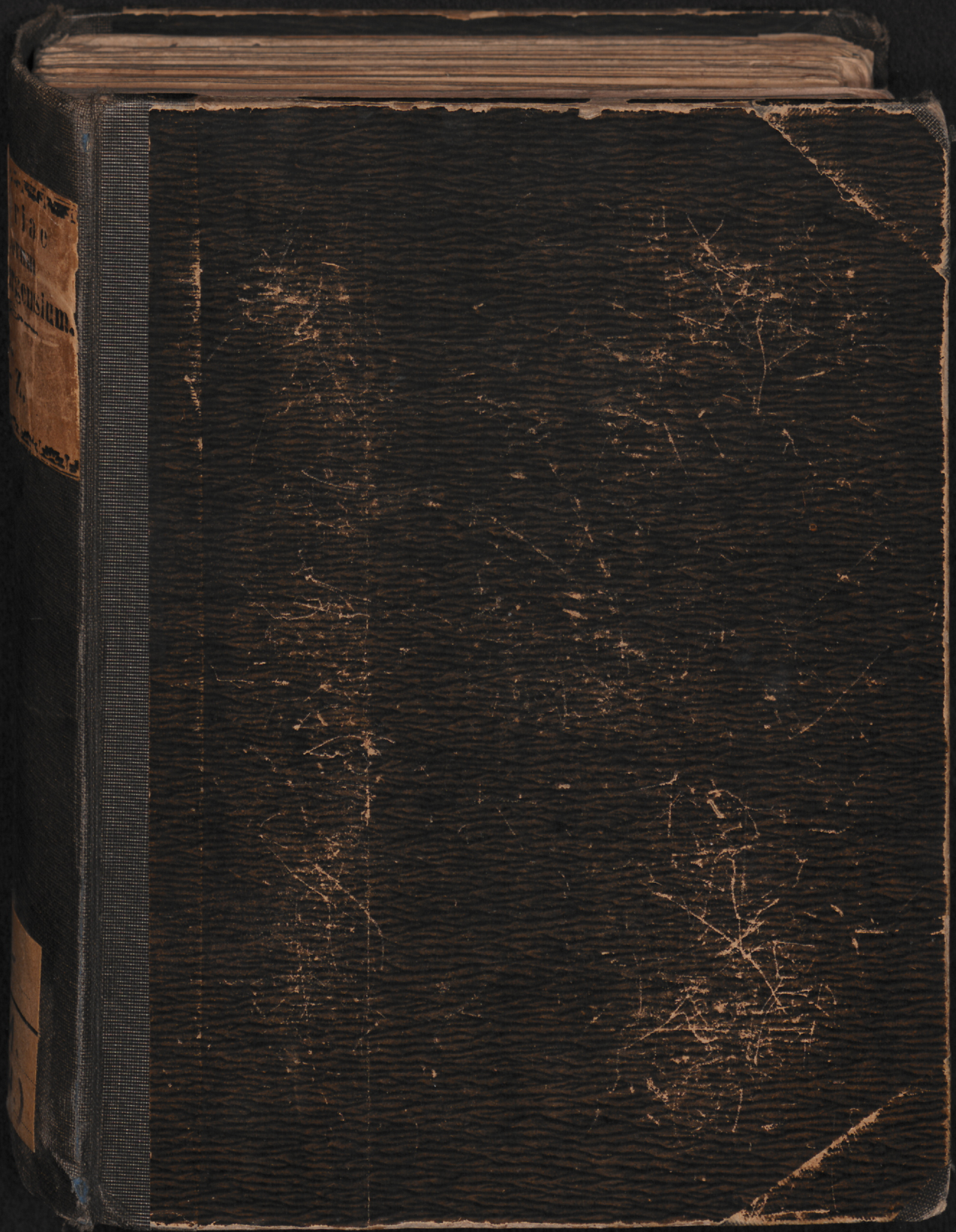
Decanus Collegii Iuridici In alma Universitate Rostochiensi Henricus Rahne, I. U. D. Ad funeralia ... Dn. Henrico Schuckmanno, Icto, atque Professori Codicis celeberrimo ... Omnes omnium ordinum Cives Academicos officiose &peramanter invitat : [P.P. sub Sigillo nostrae Facultatis. a d. XXIV. Sept. Anno MDCLVI.]

Rostochii: Kilius, 1656

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn755910036>

Druck Freier Zugang

KL-241(4)¹

Oldendorp: Warhafftige entschul-
dinge. Rostock, 1533

wurde aus dem Band gelöst.

Steht bei Rara -

KL-241. (4.) <SON>

bestrahlt 2000

19
D E C A N V S
COLLEGII IURIDICI

In almâ Universitate Rostochiensî

H E N R I C V S R A H N E ,

J. V. D.

Ad funeralia,

Viro Amplissimo, & Consultissimo,

D N.

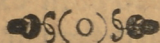
H E N R I C O
S C H U C K M A N N O ,

I C t o , atque Professori Codi-
cis celeberrimo, nec non A s s e s -

sori Consistorii Ducalis gravissimo,

Hodie hora 1. peragenda & frequentanda,

O m n e s o m n i u m o r d i n u m C i v e s A c a -
d e m i c o s o f f i c i o s è & p e r a m a n t e r i n v i t a t .

Rostochii, Typis Heredum Nicolai Kilii, Acad. Typ.
Anno 1656.

GRave sanè Academiæ nostræ vulnus mors falce
suâ inevitabili inflixit, quando, DEO sic vo-
lente, ex oculis ac consortio nostro rapuit vene-
randum senem Dn. HENRICUM SCHUCK-
MANNUM; in quem, si in quenquam nostri ordinis
elogium illud, quo Themistoclem exornavit Thucydi-
des, convenit: Erat, rerum improvisarum, cum bre-
vissima deliberatione iudex eximius: futurorū optimus
plerunq; conjector: eorum, quæ sub manibus habebat,
efficax administrator: quorum erat inexpertus, ab iis
commodè judicandis non alienus: in rebus adhuc ambi-
guis, quid melius pejusve foret, præcipuè providens:
deniq; in omnibus peragendis, tam naturæ beneficio,
quàm consilii celeritate, ad explicandum, quid ex usu
esset, maximè idoneus. Unde non tantum in negotiis
hujus Academiæ rite & dextrè expediendis, & iuribus
ejus conservandis defendendisq; sed etiā in dandis con-
siliis, tam infimis, quam summis fuit promptus, & quod
præcipuum est, fidelis: imò in tractandis causis, neq;
diligentia, neq; studio, neq; fide quisquam ipsi confe-
rendus. Atq; ut paucis multa dicamūs, Antecessor &
Jurisconsultus fuit æquus, pius, prudens, cordatus, & ab
omni largitione ac lucro iniquo abhorrens. Cane enim
pejus & angue odit hujus seculi vel jurisperitos, vel Ju-
risperitorum nomen gerentes, quibus quæstus est vœni-
re advocaciones, vœnire etiam prævaricationes: in li-
tes corri, & gloriæ loco poni ex spoliis civium magnos
& statos redditus. Puris semper manibus tractavit ca-
stissimam Astræam, ejusq; sacra. Neq; profectò pa-
rum ipsum vel post mortem commendat, quod in cau-
sis agendis, non modò pactione, dono, munere, verum
etiam

etiam xeniis abstinuit. Oportebat quidem, inquit *C. Plin. secund.* quæ sunt honesta, non quasi illicita, sed quasi pudenda vitare: jucundum tamen, si prohiberi publicè videas, quod nunquam tibi ipse permiseris. Nec hujus sui propositi minorem laudem, aut obscuriorem famam, reportat, cum omnes ferè ex necessitate faciant, quod ille sponte faciebat. Satis enim laudis est, satisq; gloriæ, quod universis fuerit exemplo, & quod integritate suâ, in bonorum honestorumq; animis sempiterna sibi posuerit monumenta. Etenim non in nostrâ duntaxat civitate, nostraq; provinciâ, sed in aliis quoq; oris fuit, est, eritq; post fata amplissimus atq; clarissimus. Siquidem uti ingenio sibi autore dignitatem summam acquisiverat: ita perfecit, ut in respondendo jure non tam ingenio, quam autoritate valeret. Senectuti verò colendæ & ornandæ nullum existimavit honestius perfugium, quam juris interpretationem. Equidem sibi hoc subsidium jam inde ab adolescentia, comparaverat non solum ad causarum usum forensem, sed etiam ad decus atq; ornamentum senectutis: ut cum vires (quod jam senium appropinquaverat) deficere cæpissent, ab solitudine domum suam vindicaret. Quid est enim præclarius? quid suavius? quam honoribus & Reipub. muneribus perfunctum senem, posse suo jure dicere idem, quod apud Ennium dixit Pythius Apollo; se esse eum, unde sibi, si non populi, & reges, at omnes sui Collegæ, sui Clientes consilium expetant

Suarum rerum incerti, quos ego mea ope ex

Incertis certos, compotesq; consilii

Dimitto, ut ne res temere tractent turbidas.

Est enim sine dubio] Cti domus totius oraculū, non dicemus civitatis, sed regionis. Testis est hujusce, non saltim,

A 2

ut vult

ut vult Cicero, Q. Mutii, sed etiam, quod nos scimus,
nostri defuncti Senis janua & vestibulum, quod in ejus
infirmiſſimâ valetudine, affectaq; jam ætate, maximâ
quotidie frequentia civium, ac ſummorum hominum
ſplendore celebrabatur. At hæc omnia in luctum jan-
ſunt converſa. Næniæ ante fores Schuckmannianas
eiusq; in ædibus, canuntur. Quo enim majori cum-
loentia iſtum virum alma noſtra mater Academia exce-
pit, & quanto plus nobis vita ipſius attulit utilitatis, tan-
to acerbiores obitus ejusdem perturbationes importat.
Verum his relictis, ea quæ ad funeralia rite peragenda
facere arbitramur, paucis attingemus; in quibus pertra-
ctandis Vir piè defunctus venit conſiderandus præpri-
mis, ut civis Reip. literariæ, tum ut Pater familias.
Utrumq; à nativitate ordiri neceſſe erit. Edidit autem
in lucem Dn. HENRICUM SCHUCKMANNUM
Seniorem urbs inter Weſtphalicas præclara OSNABRU-
GUM, anno M. D. LXXXII. die 25. Julii. Pater ipſi
fuit HERMANNUS SCHUCKMAN. Civis diætæ
jam urbis, & vir honeſtus ac pius. Matrem habuit,
ANNAM FLORKEN inſigni integritate & pietate,
fæminam. Chriſto ſalvatori conſecratus per bap-
tiſmum, ex matre probâ cum primo quaſi lacte hauſit pie-
tatis virtutisq; amorem. In ipſa ſtatim pueritia exper-
tus eſt hominem calamitatibus ſubjectum eſſe, quando
Patre fuit orbatus. Coeleſtis tamen parens matri viduæ
adſtitit, quò poſſet hunc ſuum filium ad magna natum,
benè educare. Jaſtis in patria, Lemgovienſi, & aliis
vicinis Weſtphalorum ſcholis literarum & disciplina-
rũ liberaliũ fundamentis, Regiã ad hanc anno Chriſti M.
DCV. ætatis XXII. ſeſe recepit. Comites itineris ipſi fue-
runt præter Deũ, preces matris. Quippe quæ cum ei
valedice-

valediceret, Abi in nomine Domini, inquebat, comita-
 bor te precibus meis, & prius forsan ero votis meis Rostochii,
 quā tu eò veneris. Et hæ maternæ preces absq; dubio
 operatæ sunt, ut filius, quantum conditio humana
 permittit, feliciter & quietè vitam suam hic loca trans-
 igere potuerit. Postquam omnium liberalium artium
 varietatem degustaverat, animū appulit ad Jurispruden-
 tiam. Inq; eā addiscendā tam fuit sedulus, ut omnium
 mentes sibi conciliaverit; singularem verò gratiam,
 atq; favorem Jctorum celeberrimorum, Ernesti Coth-
 manni, Bartholomæi Clingii, & Alberti Heimi Senioris
 consecutus sit. Hospitio & mensa usus est primum,
 Viri Clarissimi M. Johannis Posselii Græca Linguae Pro-
 fessoris & Rectoris Scholæ oppidanæ in docendo fide-
 lissimi: post Johannis Moringii & Friderici Corfeii J.
 U. Doctorum & Advocatorum tum temporis inter om-
 nes hujus Provinciæ excellentes. Confugit ad ejus
 disciplinam nobilissimus Juvenis Andreas Mörder/
 cum quo, sexennio Rostochii peracto Argentoratum,
 profectus est, & post elapsam annum Tubingam cum
 suo Mordero se contulit. Receptus ibi non saltim est
 unā cum comite in Collegium, quod fovent Illustrissimi
 Duces Wurtembergici, equestre, sed & aliis Principibus
 studiorum causa illa in Academia degentibus virtute &
 eruditione sua, se amabilem reddidit. Substitit eo in
 loco integrum biennium, & interim tam sibi erudien-
 dum traditum Morderum, quam alium juvenem nobi-
 lem Brunsvigicum, Von Heimbürg dictum, & bonis lite-
 ris, & præcipue principiis Juris Publici imbuunt. Dein
 Rostochium quidem rediit atq; reduxit suæ doctrinæ
 alumnum; at ratus Juris pentum sine usu & exercitati-
 one nihil prodesse Reip. De eadem, qui informati-

one Tribunalis Atheniensis usus est, imitatus, ad sum-
mum Imperii nostri Judicium, quod est Spiræ Nemetum,
contendit, ibiq; præcepta Juris & æqui, quæ hætenus
imbiberat, cum usu, optimo omnium rerum magistro
conjunxit. Hinc Heidelbergam antiquam illam & satis
celebrem Academiam ad Nicrum sitam accessit, & po-
steaquam ibi benevolentiam atq; amicitiam summorum
virovum Reinholdi Bachovii, Echti, Dionysii Gotha-
fredi, & Danielis Nebelii adeptus esset, quod ipsi erudi-
tione & virtute prædito factu fuit facile, siquidem
illum in primo statim adventu & alloquio, favore suo di-
gnum judicarunt. Habitâ disputatione inaugurali de Sen-
tentia & Re Judicata, summos in utroq; jure honores as-
sumpsit, & iis ornatus Rostochium reversus est. Cœpit age-
re causas, & quidem felici successu. Mox in matriculâ Ad-
vocatorû & Procuratorû, qui in Judicio hujus Mecklen-
burgicæ provinciæ, quod Sternbergæ consistit, justitiæ
inserviunt, nomen suum inseri curavit. Quanta autem fuerit
integritate & fidelitate Patronus causarum, vel ex eo
unico elucet, quod, quam in minimo juri legibusve ad-
versari animadvertit, defendere ipsi fuerit religio: Quâ
Viri dexteritate cum singulari prudentiâ conjuncta or-
do equestris & Nobilitatis Mecklenburgicæ fuit per-
motus, ut ipsum anno M. DC, XXIII. Assessorem Judi-
cij antè memorati eligeret. Munus hoc non tantum
commodè & rectè administravit, sed negotia quoq; ar-
dua alia, vel ab Illustrissimis Principibus, vel à Nobili-
bus sibi demandata, laudabiliter gessit & perfecit. Anno
M. DC, XXXIII. ab Illustrissimo & Celsissimo Princi-
pe ac Dn. Dn. JOHANNES ALBERTO, Duce Meck-
lenburgico &c. laudatissimæ memoriæ vocat' est ad Pro-
fessionem Codicis Justiniane, vacuam non ita pridem
morte

morte Viri Amplissimi & Consulcissimi Petri Wasmund
factam. ut & ad Assessuram, cum Fratre Illustrissimo
communis Consistorii, nec non simul Consiliarius à se-
cretioribus Consiliis gratiosè declaratus est. Quod qui-
dem triplex officium invitatus suscepit, verùm Principis
voluntati resistere non potuit. Et quamvis post beatis-
simum Principis JOHANNIS ALBERTI obitum ite-
rum ei delatum fuerit Consiliarii munus; tamen illud
modestè recusare, cum ingravescente ætate, tum debi-
litate corporis fuit coactus. Eodem autem tempore, ut
modò dictum, & Professor, & Judex, & Consiliarius
factus, unumquodq; officium ita gessit, ut cujusvis expe-
ctationi satisfecerit, & gloriam atq; laudem reportave-
rit. Professor, quamdiu ætas & sanitas permisissent, se-
dulò & accuratè privatim & publicè docuit, ordinemq;
Judiciorum, quem Processum vocant, verum demonstra-
vit; ut cavere discerent Studiosi ab eò, quo hodie judicia
pleraq; corrumpuntur. Quinquies Rectoris personam
sustinuit in nostra Repub, literariâ, eamq; magna fide
& diligentia gubernavit. Lex erat, ut Magistratum de-
cet, loquens. Omnes omninò cives sciebat æquitate
continere, atq; cujusvis utilitatem sic tueri, ut quicquid
agebat, ad eam referret, oblitus commodorum suorum;
Literarum enim studiis tantum ad moderationem animi
& ad prudentiam profecerat, ut Reipub. navem feliciter
regere posset. Quantâ dexteritate quanta diligentia, &
quâ consideratè causas ad Facultatem nostram relatas de-
fini verit, novim⁹ nos, qui ad latus ipsius sedimus. Judicis
spartæ ita præfuit, ut nec fautorib⁹ admonendi, nec ob-
trectoribus reprehendendi locū relinqueret. Nihil ip-
se duxit antiquius, quàm ut suū cuiq; tribueret, & semper ju-
dicaret, quasi aliquando ab alio judicandus. Posuit per-
sonam

sonam amici, cum induit iudicis: Non solum, quid pos-
 set, sed etiam, quid deberet, ponderavit. Nec plus sibi
 permissum meminit, quam commissum & creditum. Ha-
 buit in consilio legem, fidem, religionem, æquitatem:
 libidinem autem & invidiam, metum, cupiditates abs se
 segregavit. Maximè ubiq; æstimabat conscientiam men-
 tis suæ, tanquam perpetuum actionum suarum testem.
 Neq; minus Consilarii munus explevit. In id enim eni-
 xè incubuit, ut Principis animum irritatum leniret, non
 accenderet: ut ubiq; retineret intemeratam fidem, liber-
 tatem loquendi, ne ex timore vera reticeret, illecebris
 malisvè artibus corrumperetur, ne deniq; mentiretur,
 & sub specie recti falleret. Sed satis de his, ad familiam
 beatissenis nostri progrediamur. Anno M. DC. XIV.
 mense Novemb. in matrimonium duxit virginem lectis-
 simam & pudicissimam ANNAM STECHOWEN/
 ALBERTI Stechowen/ viri, civis, & Præfecti templo
 apud nos, Petrino integerrimi, & AGNETA Pegels/
 foeminæ honestissimæ filiam. Sicut autem matrimoni-
 um solet esse schola afflictionis; ita & hi novi mariti
 ad finem primi statim anni calamitate domesticâ affecti
 sunt. Soboles enim foeminina, primitiæ conjugii, in ipso
 partu fuit extincta. Quod tamen infortunium Deus ter
 opt. max postea benignitate largâ compensavit. Vide-
 runt enim ex senatos septē filios & tres filias utpote HER-
 MANNUM, ALBERTUM, ANNAM, HENRI-
 CUM, CUNRADUM, JOHANNEM, AGNE-
 TAM, DAVIDEM I. ANNAM AGNETAM. &
 DAVIDEM II. Ex quibus Anna anno ætatis septimo,
 unā cum Avia, Sternbergæ vitā excessit. Albertus J. U.
 Studiosus ætatis anno 21, Johannes SS. Theologiæ de-
 dictus similiter anno ætatis 21. Agneta, item Anna Agne-
 ta &

ta & Davides ambo in pueritia, omnes hic Rostochii vitam
 cum morte commutarunt. Henricus verè posteaquam pub-
 liche de primo & secundo decreto pro consequendis summis
 in jure honoribus in patria inter omnium applausus disputa-
 verat dignissimus ejusmodi dignitate judicatus, cum fratre
 Conrado peregrinationi, ut & aliorum urbes & mores videret,
 se dedit: in quo itinere Osnabrugi anno salutis M. DC.
 XLVIII. sub conclusionem Pacis Germano-Svecicæ placide
 & beatè expiravit. Quàm acerbe parens tulerit hujus
 & præmortuorum liberorum obitum, facile conjicere pos-
 sunt, qui norunt, quid sit affectus paternus. Et sanè eò
 magis illas clades doluit; quò majorem in sollicitudinem
 antè conjectus erat decessu charissimæ uxoris. Illa namq;
 fida thori socia, unæ cum foetu, duodecimo connubii pi-
 gnore, in ipso partu naturæ debitum persolvit, anno Conju-
 gii 21. Redemptoris verò M. DC. XX XV. mense Febru-
 rio. Viduus vitam solitariam egit in annum usq; alterum.
 sed cum illam amplius nec curæ publicæ, nec res œconomi-
 ca, nec labores muneris admitterent; ad vota secunda acces-
 sit. & confortem thalami domum duxit Matronam virtute
 & pietate eximiam ANNAM Kolsow/ viduam beati Viri
 Thomæ Hagedors/ civis & mercatoris hujus urbis primarii.
 Societas hæc conjugalis plena quidem fuit concordiæ &
 tranquillitatis, at non adeò diuturna. Decimo enim quarto
 anno, qui erat M. DC. L. hoc etiam solatio, terreno quidem,
 sed amabili fuit privatus. Cum verò indies magisq; viduus
 senectute conficeretur, ut curis & rebus domesticis præesse,
 non rectè posset, tertiis sibi conjunxit nuptiis matronam
 virtutibus, quæ sequiorem sexum summopere ornant, con-
 spiciam, Ilsebe Roggen/ senatoris hujus urbis, dum vivebat,
 prudentissimi viduam. Uti autem non ex secundo, ita nec
 ex hoc tertio matrimonio progeneriti fuere liberi. Interea

B

Patri

Patri senescenti instar multorum extiterunt duo illi filii
 optimi, HERMANNUS & CONRADUS, quorum ille
 est SS. Theol. Doctor & Professor in hac patria Academia
 meritisimus, Collega & amicus noster ætatem colendus.
 Hic J. U. Doctor Dn. ALBERTI HEINII, J. Cti, Illu-
 strissimo atq; Celsissimo Principi ac Domino Dn. ADOL-
 PHO FRIDERICO, Duci Mecklenburgico &c. Magnifi-
 centissimo Universitatis Rostochiensis Cancellario &c. à
 Consiliis intimis, Cancellariæ Sverinensis Directoris & Pro-
 fessoris Decretalium famigerabilis Affinis, Collegæ, & ami-
 ci nostri observandi vices gerit sibi à Celsitudine Ducali de-
 mendatas. Utriq; fratrum optamus à Deo omnia corporis &
 animi bona, longam vitam, & prosperitatē perpetuā Existima-
 mus verò, neq; quenquam dissentire arbitramur, non exiguā
 humanæ felicitatis portionem consecutum esse defunctum
 eo ipso, quod maximam sobolis partem vivus vidensq; Deo,
 à quo acceperat, reddiderit, & quos ille superstites reliquit,
 fulcimenta senectæ. atq; ornamenta familiæ conspexerit;
 imò quod utriq; ad nutum votumq; suum uxorem dare po-
 tuerit. D. HERMANNUS quippe in matrimonio exopta-
 tissimo tenet fœminam & castitate, & aliis muliebribus vir-
 tutibus ornatisimam, MARGARETAM, filiam Dn.
 JACOBI Lembsen/ viri antiqua virtute & fide, ac Senatoris
 optimi: cujus anima paucas ante septimanas carni valedi-
 xit, & ad beatorum sedem migravit. D. CONRADUS vi-
 tæ & fortunæ sociam sibi elegit puellam eleganti formā
 & modestiā CATHARINAM Schmiedes/ Civis & viri
 quondam boni, egregii & providi. Hoc verò conjugale gau-
 dium, vix fuit annum. Dicta enim Catharina vix mater
 facta filioli, in puerperio occubuit, & reliquit marito ac
 patri recens natam renatamq; prolem Beniamino similem,
 & avo nepotem *ὁμῶνυμον* HENRICUM. Qui & ex filio
 HFR-

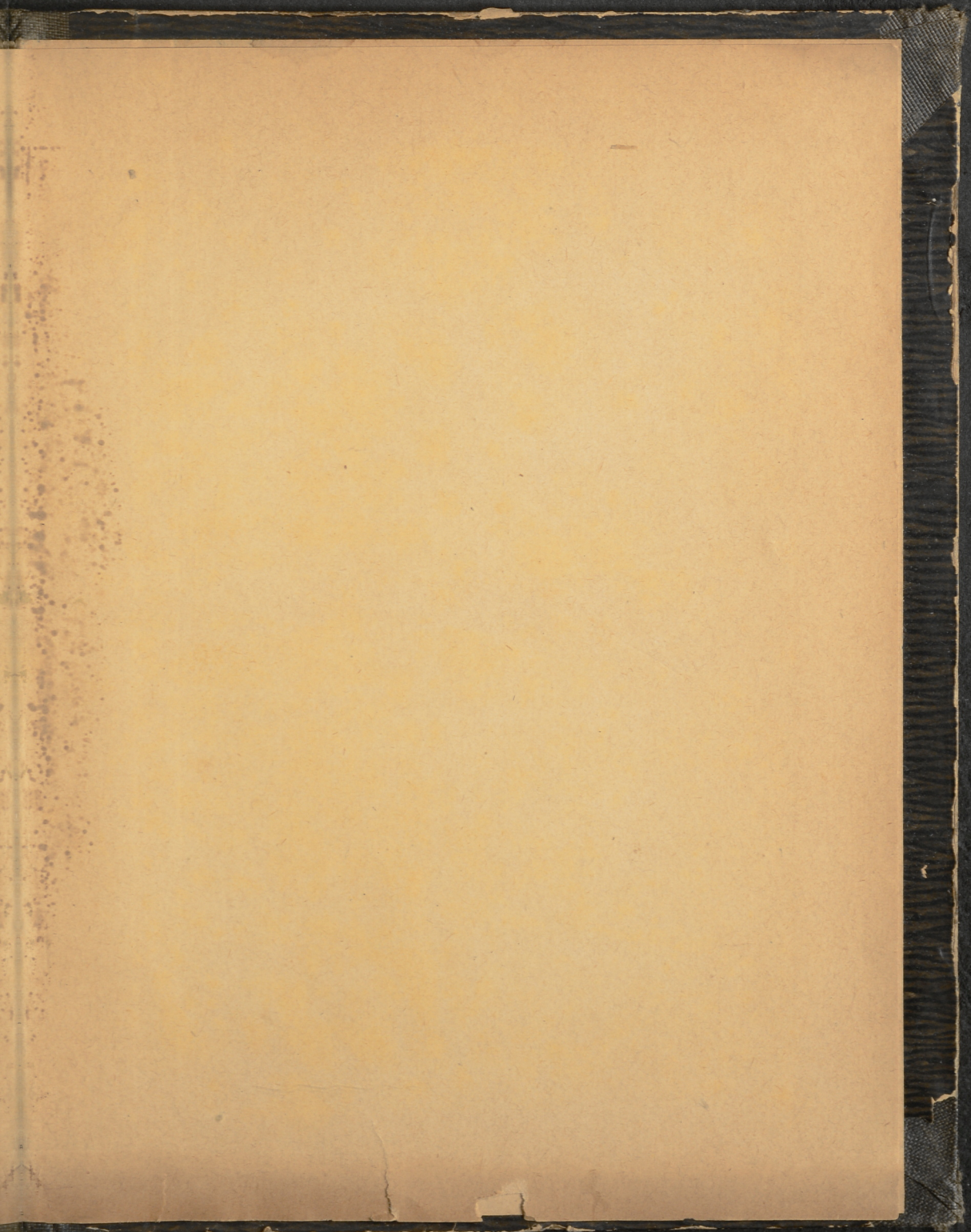
HERMANMO vidit nepotes tres, HENRICUM, JACOBUM, JOHANNEM, nec non neptes duas, ANNAM & MARGARETAM. Audimus Avum hos suos nepotes & neptes, hæc Schuckmanniana germina ex capulo quasi alloquentem: Vos mei sæculi, vivite felices: vivite Deo, & florete in multa annorum secula. Quod si jam pietatis studium, quod cum Doctore Gentium ad omnia utile esse censuit de mortuis, vellemus recensere, obloqui quis posset: nos soli lumen addere, & noctuas Athenas ferre. Siquidem ipsius religio omnibus est notissima tam ex privato quàm publico verbi divini cultu. Pietas illi omnium actionum & consiliorum fuit norma. Timor Domini primum fuit & ultimum cum in prosperis, tum adversis refugium. Quemadmodum Reip. summa industria & vigiliis assiduis præfuit; sic in re familiaritalem se gessit, ut domus ejus pietatis, precum & virtutis officina videretur. Id quod ad ultimum usq; spiritum satis superq; testatum fecit. Cum enim ante quatuor septimanas die dominica, quæ erat 24. Augusti, ex templo Domum redeuntem morbus, mortis nuncius cum lecto affixisset, consuluit quidem Medicum & Professore Experientissimum & Exeellentissimum Dn. Doctorem Sebastianum Würdig/amicum & Collegam nostrum honorandum; at cum primis ad Medicum & Doctorem cælestem confugit, Jesum, ejusq; verbum in corde in ore singulis fere momentis habuit: illum in auxilium vocavit, illum devota mente inter æturos corporis dolores imploravit. Terrenis omnibus rejectis & neglectis in solo Dei verbo & voluntate acquievit, cui etiam, licet lasa & languida membra vix movere amplius potuerit, vel nudando caput, vel manus ad preces componendo inservire enixus est, donec tandem inter preces & lachrymas filiorum, nurus, & aliorum adstantium placide & beatè obdormiret, anno ætatis suæ septuagesimo quinto. Sic senior noster HENRICUS SCHUCKMAN ex hac miseriæ valle, laborum area, periculorum palæstra, fallaciarum scena eo transiit, ubi tranquilla sunt omnia, & totus spiritus in DEI contemplatione est occupatus. Lætatur mortuus, lamentantur superstites; qui tamen, quam primum, quas pietati debent, lachrymas profunderit, luctu desistent, respicientes inter multa alia ætatem defuncti, ad terminum fere, quem vitæ humanæ summum ponit Rex & Propheta David, protractam. Cumq; in hac rerum omnium incertitudine nihil certius sit, quam mors, expectandum nihil aliud fuit, quam ut aut ipsi illum, aut ille ipsos præcederet. Natura igitur neq; vitæ culpari, quod servavit ordinem, quem sæpissime negligit, & quod prius

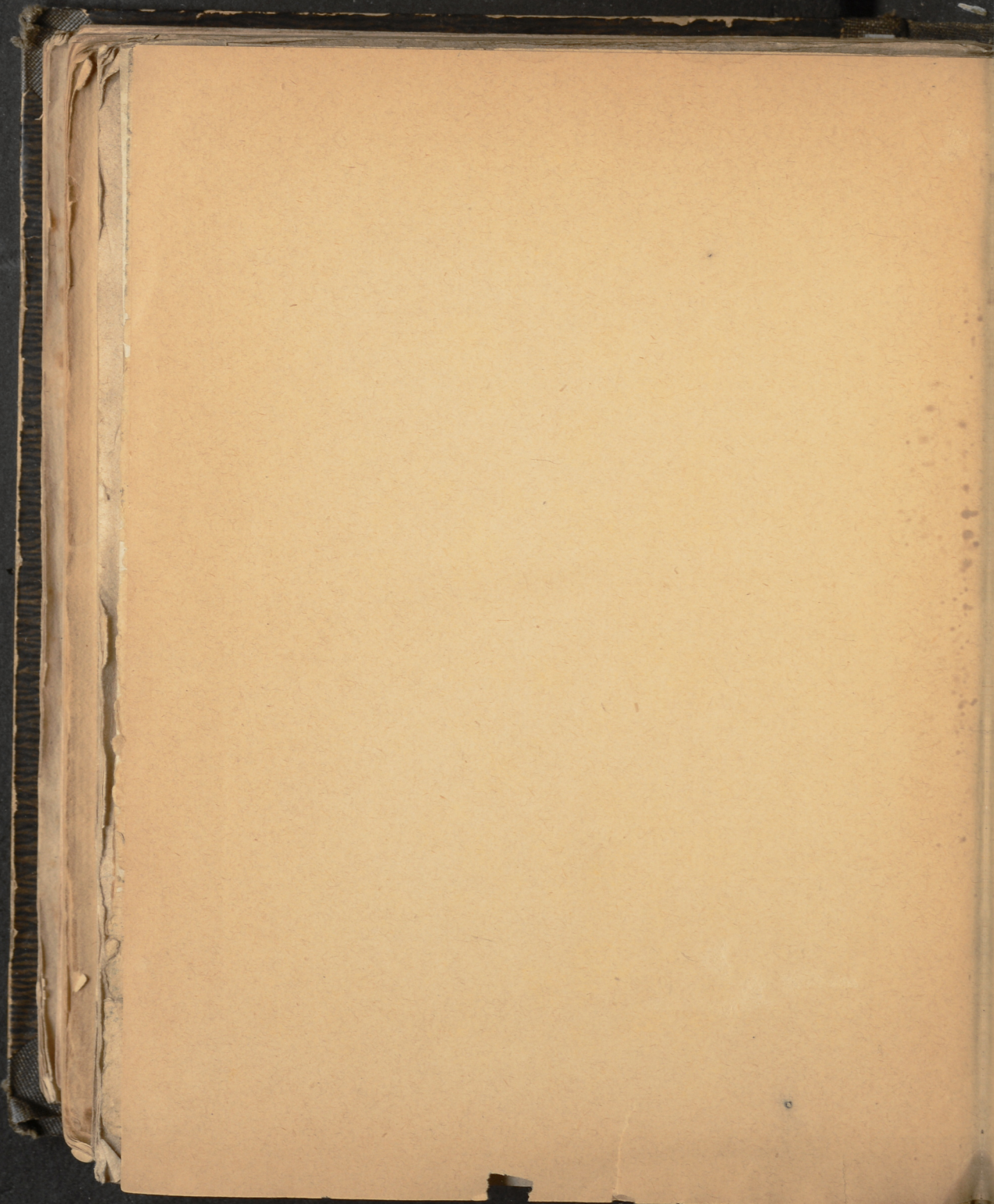
prius ex hac vira exiit, qui prior in eam venerat. Cæterum funus mortui
SCHUCKMANNI hodie ad horam I. efferetur. Convenite ergo, Ci-
ves Academici, frequentes ad cohonestandas exequias viri magni, & de Ju-
risprudentia, de Justitia ipsa, de universitate, de ordine nostro præclare me-
riti. Nulli autem dubitamus, quin sponte vestrà facturi sitis, quod postu-
lat pietas, & svadet honestas: quod debetis defuncti Parentis honori su-
premo, & quod filiorum superstitem dignitati omnino convenit. Ideoq;
pluribus vos ad id invitare, & de hoc officio admonere supervacaneum ju-
dicamus. Dum vero alienas itis exequias, cogitate, vestras instare. Memen-
tote, vos esse mortales, ut discatis bene vivere, bene mori: Et eritis bea-
ti. Valete P. P. sub Sigillo nostræ Facultatis. a. d. XXIV. sept.
Anno clb lbc LVI.

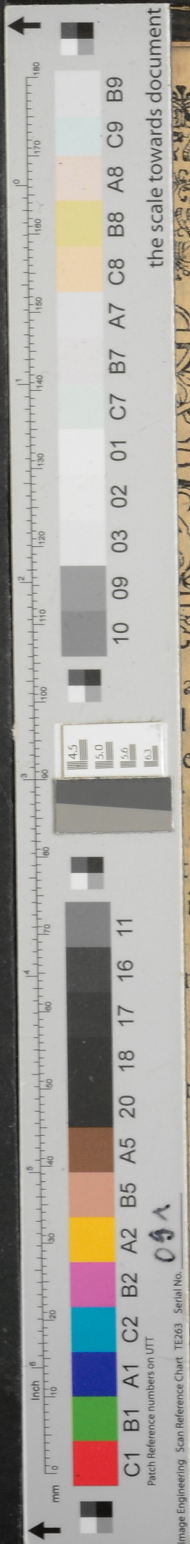

the scale towards document

Quidem diversæ passim Philosophiæ
circumferuntur descriptiones, quas
singulas, & recensere, longum; & ad
rationis, in præsentiarum, libellam re-
vocare, tædiosum foret. Antiquissi-
mam ego primâ facio: tanquã à Philo-
sophorû, quos habemus, Primatè la-
tã, omniumque, rectè philosophanti-
um, calculò, hactenus approbatã Pla-
tonis ea est, digna profectò Authore,
abus tantum voculis, MEDITATIONE, puta,
lvatur. Censebat Divinus ille Vir, tantò nos eva-
es, quantò vivaciùs consideremus mortem. Ne-
ipso falsus est, cùm, quodcunque in Philoso-
pho, circa mortis meditationem reperiamus. Mor-
tè, quæ rectam vivendi rationem monstrat, atque
it, quales esse in morte desideramus. Ea, animum
quæ à verò nos abducere, aut aliquam, nomini
m notam inurere possunt. Ea est, quæ do-
r, timorem pellit, tranquillitatem inducit;
scasuum animum varietates firmat, adversus
reddit, quando omnia ab eodem impedi-
tantò paratior sit, sicubi res exiget, statim,
quando est faciendum, statim exire, quo ali-
ndum, tabernaculo suo. Quæ enim ista mor-
st, aut socordia, cùm cognati simus DEO, cùm
terris animal, præter hominem, cognitione.
DE